

Acte final

Els darrers episodis de la col·laboració entre CiU i el PSOE se succeeixen vertiginosament, caminant cap al desenllaç del proper dia 17 de juliol, que marcarà el punt i final. És moment també de fer balanç d'aquest període.

El final de la col·laboració haguda entre CiU i PSOE, que es representa aquests dies de manera més o menys cavarellesca, ja ha escenificant la major part dels seus actes més im-

portants. El punt i final ja tenia data posada de fa setmanes, el 17 de juliol, però, restava pendent la principal incògnita, el calendari electoral, que era de fet el que més preocupa a tothom. González ja n'ha dit la seua: hi haurà eleccions estatals al llarg de l'any 1996, que tant poden ser a la primavera com a la tardor. Queda per aclarir la segona part del calendari, la que correspon al president de la Generalitat de Catalunya. Jordi Pujol ha reunit la cúpula de CDC i la d'UDC recentment per cohesionar la coalició davant la possibilitat que les eleccions autonòmiques siguin aquesta mateixa tardor. Però de moment, Jordi Pujol guarda silenci.

Aclarit el calendari, almenys parcialment, el segon acte important ha estat fer balanç. D'això se n'ha encarregat el president de la Generalitat en una compareixença davant l'opinió pública que havia aixecat molta expectació. Jordi Pujol, sense tancar-se cap porta pel que fa a l'actuació de CiU en les properes setmanes o mesos però utilitzant clarament un to de final de trajecte, va voler deixar clar dos missatges. El primer, que CiU mai no ha qüestionat la convergència europea, fet que ha aixecat polèmica els darrers dies per la petició dels nacionalistes catalans d'atenuar l'ajust pressupostari, i en aquest sentit va recordar que CiU sempre havia situat aquest objectiu per a 1999, i no per a 1997. El segon missatge va ser desmentir la "imatge", segons les seves paraules, que el resultat de la col·laboració en política autonòmica havia estat escàs o, com va dir, "modest". Per Pujol, això no és així, i va definir el període 93-95 com el més positiu des del punt de vista dels traspassos d'ençà del

Jordi Pujol. CiU continuarà influint en l'estat.

parèntesi 80-82. Com a principals guanys "indiscutibles" va assenyalar el camp lingüístic, el nou model de policia i l'increment de contingut autonomista de la normativa estatal. En el calaix negatiu va posar la campanya anticatalana que s'ha generat i mantingut durant els últims dos anys, fins al punt d'interrogar-se si és un fenomen que es donarà sempre que el nacionalisme català intervengui amb força a la política espanyola. La resposta a aquesta pregunta la va deixar a l'aire, per més endavant o per als historiadors. Va avisar, però, que pel que fa a CiU, continuarà intervenint en la política estatal.

El tercer acte d'aquest divorci era ja un acte anunciat de fa dies, però no per això menys espectacular, ha estat l'anunci d'UDC de retirar unilateral-

ment el seu suport al PSOE com a resposta a l'aprovació per part del Govern socialista de l'ampliació de la legislació de l'avortament. Els demòcratacristians catalans, que ja havien avisat, consideren aquesta decisió governamental inoportuna, irresponsable i innecessària i per tant, donen per acabat el seu compromís amb la governabilitat. La decisió d'Unió ha despertat algun comentari negatiu per part del soci de coalició, que considera que la imatge de ruptura havia d'incloure un carripàs més important i més generalitzat d'afers i sobretot perquè converteix la reunió del comitè d'enllaç de CiU del proper dia 17 de juliol en un formalisme.

És de preveure que els escenaris de discrepància entre PSOE i CiU aniran augmentant progressivament a mesura que s'acostin les eleccions autonòmiques. Només un resultat dolent per Jordi Pujol en aquestes podria fer capgirar l'actual rumb inexorable cap al divorci definitiu. En cercles socialistes encara s'especula amb la possibilitat que si CiU no revalidés la majoria absoluta que té al Parlament de Catalunya, es veuria obligada a buscar un soci per governar. Aquest soci podria ser molt bé el PSC, que a més no ho posaria massa difícil sobretot si això és correspongués amb un manteniment de la cooperació a nivell estatal. Una hipòtesi bastant impossible de dur-se a terme sobretot pels símptomes d'esgotament que presenta l'actual govern socialista i el mateixa president del Govern espanyol, que dubta fins i tot de tornar a presentar-se a unes eleccions.

Pere Martí